

[Arne Bjerregaard]

ale problemer med, fordi ministeren klart siger, at han vil nedsætte et udvalg, som skal løse – der står ikke: som skal undersøge det – samspilsproblemerne. Ligeledes noterer vi med tilfredshed, at børnefamiliens økonomiske problemer også skal behandles og løses af dette udvalg.

Det lyder selvfølgelig smukt, når man fra anden side i dag, bl.a. fra socialdemokratiets side, siger: ja men vi vil hjælpe børnefamilien betydelig mere. Så er jeg nødt til at sige, at i 10 år næsten har jeg forhandlet med socialdemokratiet, og gang på gang har det været et angreb på børnefamilien. Når vi skulle lave besparelser, nedskæringer og om-lægnings, så var det altid dér, man skulle tage dem. Nu pludselig vil de give, og så håner de det, man i alt fald har fået sat ind i en redegørelse, som vi mener er værdifuldt, at man skal søge at løse de økonomiske problemer, som er skabt for børnefamilien. Vi mener, at det er meget væsentligt, og vi mener i alt fald, at det er bedre end den diskussion, vi har haft i mangfoldige år om, hvorledes vi skulle forhindre socialdemokratiet i at nedsætte tildelingen til børnefamilierne.

Kristeligt folkeparti har ikke lagt skjul på, at vi har ønsket et skattesystem, der lægger samme skat på en families indkomst uanset indkomstfordelingen mellem ægtefællerne. Vi må notere, at det ikke bliver tilfældet med den reform, der foreslås i ministerens redegørelse. Derfor vil jeg gerne spørge, om ministeren erkender, at det er et problem og en klar styring af familiens arbejdsmæssige fordeling, at en familie med kun én indkomst faktisk skal tjene omkring en halv million kroner for at få samme forbrugsmulighed som en familie, hvor hver ægtefælle tjener 160.000 kr.

Lad mig til slut sige, at selv om kristeligt folkeparti i sin tid fremlagde et skattesystem, som er langt mere vidtgående end det, som ligger i dette oplæg, så vil jeg gerne for en ordens skyld fremhæve, at det af ministeren fremlagte oplæg til en redegørelse er godkendt af kristeligt folkepartis folketingsgruppe, og at kristeligt folkeparti dermed tilslutter sig ministerens redegørelse – selvfølgelig med det håb, at der kan blive en positiv og konstruktiv debat om den lovgivning, som vi håber vil blive følgen af denne redegørelse.

Maisted (FD):

I skatteministerens redegørelse fremhæver han, at den økonomiske politik, som er gennemført siden efteråret 1982, på afgørende vis har vendt den økonomiske udvikling. Det mener jeg er direkte forkert. Det er klart, at vi alle sammen er lykkelige for, at vi ikke er havnet i den såkaldte afgrund, men det er forkert at tale om, at man har vendt den økonomiske udvikling på afgørende vis.

Vi har, som jeg tidligere har nævnt i dag, en indenlandsk statsgæld på 400 mia kr. og en udenlandsk statsgæld på 200 mia kr. Derfor burde man her have ført en debat om, hvorvidt Danmark stadig væk skal høre til højskattelændene, eller om vi ønsker at høre til lavskattelændene. Den eneste måde, vi kan løse det altafgørende problem, de 200 mia kr. i udlandsgæld, på, er at tage en beslutning om, at nu vil vi ikke længere høre til højskattelændene.

Dertil kommer, at jeg synes, at ministerens redegørelse dokumenterer, at indkomstskatten ikke er til at redde. Jeg vil godt henvise til en artikel, som Mogens Korst har skrevet i Ingeniøren, hvor han bruger Verdensbanken som kilde.

Dens eksperter har for en 10-årig periode, 1970erne, sammenlignet højskattelændene med lavskattelændene. De konstaterer – jeg går ud fra, at det er acceptable eksperter, man her har med at gøre – at når lavskattelændene præsterede en økonomisk vækst på 5 pct., havde højskattelændene en vækst på 0,1 pct. Man konstaterer med denne undersøgelse, at lav skat betyder flere job, og man siger, at i erhvervsgræne uden for landbruget steg beskæftigelsen stærkere i lavskattelände end hos deres modparter. Det samme gjaldt produktiviteten, det vil sige bruttofaktoringkomsten i forhold til arbejdsstyrken. Man fremhæver, at lavere skatter betød større opsparring, større investeringer, højere beskæftigelse og bedre innovation. Det skaber altså kort og godt et bedre vækstklima.

Der er intet belæg for at fastholde det skattesystem, vi har i Danmark, hvis vi samtidig har det mål at løse vores økonomiske problemer. Derfor mener jeg, at den debat, vi har haft i dag, stort set har været forfejlet, for det har ikke været debatteret, om man vil ændre afgørende på systemerne for at løse de problemer, vi alle sammen ved at vi har.

Man vil ikke indgå i en sådan debat, men afviser det blot, når partier igennem mange